

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: **T. Z.**, štátna príslušníčka Číny zastúpenej: H. Y., bytom R., právne zastúpeným: JUDr. J. M., advokátom v B., proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava Úradu hraničnej a cudzineckej polície**, Hrobákova č. 44, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. MV-UHCP-RHCP-BA-HCP-R-38-19/2010 zo dňa 16.2.2010, o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 187/2010-21 zo dňa 11.2.2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 187/2010-21 zo dňa 11.2.2011 **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyni právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým uznesením podľa § 250d ods. 3 v spojení s § 250b ods. 1 OSP zastavil konanie o oneskorene podanej žalobe o preskúmanie zákonnosti a zrušenie rozhodnutia, ktorým žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava č. p. UHCP-4767-18/RHCP-BA-OCP-Ž-2009 zo dňa 16.9.2009 o zamietnutí žiadosti žalobkyne o trvalý pobyt na území Slovenskej republiky.

O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu podala žalobkyňa odvolanie s tým, že skutočnosti o doručovaní zásielky krajský súd nijako nedokázal, len ich tvrdil. Dodala, že jej syn, ktorý je jej zástupcom, podniká vo viacerých krajinách mimo SR a zásielku prevzal až 10.3.2010.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhol uznesenie krajského súdu ako vecne správne potvrdiť. Uviedol, že v rámci konania o žiadosti žalobkyne postupoval v súlade so zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „SP“) a zákonom č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov. Dodal, že splnomocnený zástupca žalobkyne mal povinnosť prebrať zásielky riadne a včas a ak vedel, že tak nebude môcť pre svoje podnikateľské aktivity urobiť, mal si zabezpečiť preberanie zásielky inak, napríklad splnomocniť inú osobu len na preberanie zásielok. Zdôraznil, že skutočnosti o priebehu doručovania zásielok, ktoré žalobkyňa v odvolaní spochybňuje, sú doložené v origináli spisového materiálu a tieto svedčia okolnostiam doručenia a oneskoreného podania žaloby tak, ako to ustálil krajský súd v napadnutom uznesení.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 246c ods. 1 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu v zmysle § 246c ods. 1 v spojení s §§ 211 a nasl. bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 a dospel jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) k názoru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

Podľa § 250b ods. 1 OSP žaloba sa musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Zameškanie lehoty nemožno odpustiť.

Podľa 57 ods. 2 OSP lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov končia sa uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, a ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Ak koniec lehoty prípadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

Podľa § 24 SP dôležité písomnosti, najmä rozhodnutia, sa doručujú do vlastných rúk adresátovi alebo osobe, ktorá sa preukáže jeho splnomocnením na preberanie zásielok (ods. 1).

Ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiava, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu. Ak nový pokus o doručenie zostane bezvýsledný, doručovateľ uloží písomnosť na pošte a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát nevyzdvihne písomnosť do troch dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel (ods. 2).

Súd prvého stupňa správne postupoval, keď skúmal, či žalobkyňa v danej veci podala žalobu v zákonnej lehote, keďže ide o zákonnú podmienku podmieňujúcu oprávnenie súdu na preskúmavanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti OSP.

Odvolačí súd z predloženého spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou tvoril aj administratívny spis žalovaného, zistil, že žalovaný správny orgán žalobou napadnuté rozhodnutie doručoval plnou mocou (zo dňa 12.8.2009) splnomocnenému zástupcovi – synovi žalobkyne Y. H. na adresu jeho trvalého pobytu.

Z potvrdenia o doručovaní preskúmaného rozhodnutia žalovaného vyplýva, že splnomocnenému zástupcovi žalobkyne poštový doručovateľ úradnú zásielku prvýkrát doručoval dňa 1.3.2010, po neúspešnom doručení doručenie zásielky opakoval dňa 2.3.2010 a keďže ani druhý pokus o doručenie zásielky nebol úspešný, zásielku uložil toho istého dňa 2.3.2010 na pošte B. s účinkami doručenia dňom 5.3.2010 (piatok). Splnomocnený zástupca žalobkyne si písomnosť prevzal až dňa 10.3.2010, čo potvrdil vlastnoručným podpisom.

Krajský súd v danej veci taktiež správne a v súlade s právnou úpravou ustanovujúcou doručovanie písomností podľa § 24 ods. 1, 2 posudzoval počiatok lehoty na podanie žaloby od doručenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Zákonodarca totiž v § 24 ods. 2 SP ustanovil právnou fikciu doručenia písomností, v zmysle ktorej bez ohľadu na to, či sa adresát o uložení úradnej zásielky na pošte fakticky dozvedel alebo nedozvedel, zo zákona vyplýva, že uplynutím zákonnej lehoty sa má za to, že mu bola písomnosť doručená aj so všetkým tým spojenými právnymi dôsledkami.

Lehota na podanie žaloby preto začala žalobkyni plynúť 6.3.2010 a jej posledný deň pripadol na stredu 5.5.2010. Žaloba však bola osobne doručená súdu až dňa 10.5.2010, teda zjavne po uplynutí zákonnej lehoty v zmysle § 250b ods. 1 OSP a jej zmeškanie nemožno odpustiť.

Odvolaací súd neprihliadol na námietky žalobkyne uvedené v odvolaní, že okolnosti doručovania zásielky neboli preukázané, pretože doklad poštového doručovateľa o doručení písomnosti je dokladom preukazujúcim postup doručovateľa pri doručovaní úradnej zásielky a údaje uvedené na potvrdení o doručení písomnosti sa považujú za pravdivé, ak nie je dokázané opak (§ 45 ods. 2 OSP). Žalobkyňa nepredložila a ani netvrdila také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť právne domnienky ustanovené v § 24 ods. 2 veta prvá a druhá SP, teda, že údaje uvedené na potvrdení o doručení rozhodnutia žalovaného správneho orgánu sú nepravdivé. Ani námietky o tom, že zástupca žalobkyne podniká aj v zahraničí a nemohol včas prevziať zásielku, nemožno považovať za relevantné, pretože, ako správne poukázal

žalovaný, splnomocnený zástupca má preberať aj zásielky a ak vedel, že zrejme pre iné okolnosti tak nebude môcť urobiť, mohol využiť inštitút splnomocnenia pre preberanie zásielok, alebo si iným spôsobom zabezpečiť splnenie svojich povinností vyplývajúcich z jemu udeleného plnomocenstva v správnom konaní.

Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa správne a v súlade s § 250d ods. 3 OSP preskúmovacie konanie o oneskorene podanej žalobe zastavil a preto odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu ako vecne správne podľa § 246c ods. 1 v spojení s § 219 ods. 1 potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 tak, že ich náhradu žalobkyni nepriznal, lebo v tomto konaní nebola úspešná.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. mája 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Lubica Kavivanovová